

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὁπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικὸν

Ἑτησίᾳ δρ. 25—
Ἑξαμηνίᾳ » 14,—
Τριμηνίᾳ » 7,50

Ἑξωτερικὸν

Ἑτησίᾳ Φράγκα 25.—
Ἑξαμηνίᾳ » 14,—
Τριμηνίᾳ » 7,50

ΑΜΕΡΙΚΗΣ (μόνον ἑτησίᾳ) δολλάρια 4.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ -- ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐρυπίδου ἀρ. 88 παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'. Τόμος 29ος

Ἐν Ἀθήναις, 24 Σεπτεμβρίου 1922

Ἔτος 44ον. — Ἀριθ. 43

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chancel.]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' (Συνέχεια)

— Ἀ! ὄχι σὲ λιγώτερο ἀπο δυὸ ὥρες!

Οἱ συμμοριῖται ἤξεραν ὅτι ἤθελαν. Ἐδωσαν δυὸ-τρεις δεκάρες στὸν κηλὸν ἄνθρωπο, ποὺ τῷβαλε ἀμέσως ἴσια γιὰ τὸ γειτονικὸ καπηλεῖο νὰ τὶς ἐξαργυρώσῃ.

— Δυὸ ὥρες!.. εἶπε ὁ Φαγάνας. Φτάνουν καὶ περισσεύουν γιὰ νὰ ἐτοιμαστοῦμε. Νὰ ἡ ἐκκλησιά, ὅπου θαρβῇ νὰ μᾶς συναντήσῃ.

Οἱ τέσσερες σόντροφοι ἄφτησαν τὸ λιμάνι καὶ πῆγαν σ' ἓνα ψῆλωμα τῆς ἁλτῆς, ὅπου ἦταν μιὰ μισογκρεμισμένη ἐκκλησιά, μέσα σ' ἓνα στενὸ νεκροταφεῖο. Οἱ τάφοι χανόνταν κάτω ἀπ' τὰ δένδρα καὶ τὴ χλόη, ποὺ φύτρωναν παντοῦ ἐλεύθερα.

Ὁ Φαγάνας κατάλαβε ἀμέσως τὴν εὐκολία, ποὺμποροῦσε νὰ δώσῃ αὐτὴ ἡ τοποθεσία.

— Ὠραία! εἶπε μ' ἓνα χαμόγελο, εὐθὺς μόλις φτάσανε σ' αὐτὸ τὸ ψῆλωμα. Ἐδῶ δὲ θὰ μᾶς ἰδῇ κινεῖς.

«Ὁ Σφάχτης ὥρμησε νὰ τὸν κυνηγήσῃ...» (Σελ. 330, στ. γ.)

Κι' ἀμέσως, σὰν καλὸς στρατηγός, ποὺ ξέρει νὰ φυλάῃ τίς θέσεις του, τοποθέτησε φρουρούς, γιὰ νὰ προτέχουν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη. Ὁ Φιδὲς τοποθετήθηκε πίσω ἀπὸ ἓνα βράχο, βλέποντας πρὸς τὴν πόλιν. Ὁ Γάτουλα σκαρφάλωσε στὸ παραθυράκι τοῦ καμπαναριοῦ τῆς ἐκκλησίας, ἀπ' ὅπου ἔβλεπε σὲ ἀκτῖνα πέντε λευγῶν γύρω του. Ὁ Φρέδος τέλος τοποθετήθηκε πάνω σ' ἓνα δέντρο, ποὺ ἀπ' τοὺς κλάδους του κρεμόνταν δίχτυα φαρὰδων ποὺ ἐπρόκειτο νὰ τὰ ἐπιδιορθώσουν. Ἀπ' τὴ σκοπιά του, τὸ παιδί ἔβλεπε ὅλο τὸ μονοπάτι, ποὺ ἔφερνε ἀπὸ τὴν πόλιν στὴν ἐκκλησιόβλα. Τὸ πεδίο, ὅπου ἦταν ἀνεβασμένο, ἔγερνε ἀκριβῶς πάνω σ' αὐτὸ τὸ μονοπάτι, ὥστε ἦταν ἐξαιρετὸ παρατηρητήριο.

Ἀφοῦ τοποθέτησε ἔτσι τοὺς φρουροὺς του, ὁ Φαγάνας τοὺς παρήγγειλε νὰ τὸν εἰδοποιούν γιὰ κάθε πρόσωπο, ποὺ θάῆλεπαν ν' ἀνεβαίνει στὴν ἀκτὴ καὶ νὰ πηγαίνει πρὸς τὸ μέρος τους.

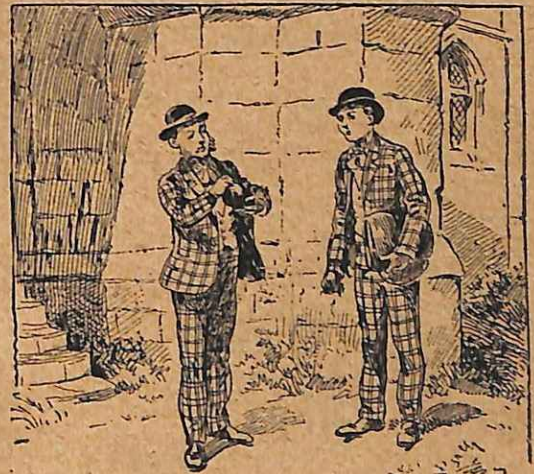
Ἦστερα ὁ Φαγάνας σκέφθηκε καὶ γιὰ τὸν ἑαυτὸ του καὶ γιὰ τὸ ρόλο, ποὺ θάπαιζε.

Ὁ ρόλος αὐτὸς δὲν ἦταν οὔτε ὁ εὐκολώτερος, οὔτε ὁ πιὸ ἀκίνδυνος.

Αὐτὸς θὰ ὑποδεχόταν τὸν Ἀγγλο ἀπεσταλμένο.

Πῶς θὰ κατόρθωνε νὰ τοῦ ἐμπνεύσῃ τόση ἐμπιστοσύνη, ὥστε ν' ἀποφασίσῃ ἐκεῖνος νὰ τοῦ δώσῃ τὸ ἑκατομμύριο καὶ τὰ χαρτιά ποὺ ἦταν προωρισμένα γιὰ τὸ Διοδερῆ;

Ἀρχισε νὰ ἐναδιαβάδῃ προσεχτικὰ τὰ χαρτιά, ποὺ βρισκόταν στὸ πορτοφόλι τοῦ βασιλιά. Ὁ Σφάχτης τὰ εἶχε ὅλα σημειώσει. Τὸν τόπο τῆς συναντήσεως, τίς συνθηματικὰς λέξεις ποὺ θὰ χρῆσιμεύαν γιὰ ν' ἀναγνωρισθοῦν οἱ δυὸ ἄνθρωποι, τὴν ἀπόδειξη τοῦ Διοδερῆ κι' ἀκόμα μερικὰς πληροφορίας γιὰ τίς δουλειὰς, ποὺ θὰ ἔκαναν οἱ Γάλλοι συνομῶτες μὲ τὸ ἑκατομμύριο τῶν Ἀγγλῶν.

«Ὅταν ξανανθίσουν οἱ πασχαλιές...» (Σελ. 338, στ. α.)

Ὅταν ὁ Φαγάνας ἔμαθε καλὰ τὸ μάθημά του, σκέφθηκε νὰ ντυθῇ.

Ἐβγάλε τὰ ρούχα του καὶ φόρεσε τὸ ἐγκλέζικο καρρὲ κοστοῦμι, ποὺ ἦταν μέσα στὴ βαλίτσα, μὲ τὸ κόκκινο γιλέκο καὶ τὴν κόκκινη γραβάτα. Χτένισε τὰ μαλλιά του, ἀφίνοντας στὴ μέση μιὰ χωρίστρα. Κι' ἔτσι ὁ συμμοριτῆς τῆς Μαύρης Μάσκας ἔγινε ἓνας τέλειος τζέντλεμαν.

Ὅλα ἦταν ἔτοιμα. Ὁ ἄγγλος ἀπεσταλμένος μποροῦσε νὰ ἔρθῃ.

Καὶ δὲν θάργουσε. Τὰ νερά εἶχαν ἀνεβῇ καὶ τὸ πλοῖο θὰ εἶχε ἀράξει.

Ὁ Φαγάνας πῆγε στὸ Γάτουλα, ποὺ εἶχε τὴν καλύτερη σκοπιά ἀπ' ὅλους καὶ τὴ στιγμή ποὺ ἐτοιμαζόταν νὰ τὸν βωτήσῃ, τὸν εἶδε νὰ κἀνὴ νοήματα ὅτι κάποιος ἔξενος ἀνέβαινε στὴν ἀκτὴ.

— Προσοχή! σκέφθηκε ὁ Φαγάνας. Ὁ ἔξενος αὐτὸς εἶναι ἢ ὁ Ἀγγλος μας ἢ ὁ βασιλιάς... Ἀς ἐτοιμαστοῦμε νὰ ὑποδεχθοῦμε εἴτε τὸν ἓνα εἴτε τὸν ἄλλο.

Ὁ κακούργος βεβαιώθηκε πῶς τὸ ρεβόλβερ του ἦταν γεμάτο κι' ἔτοιμο στὴν τσέπη του καὶ πῆγε νὰ σταθῇ, μὲ τὸ χαρτοφυλάκιο κάτω ἀπ' τὴ μασχάλη, πρὸς τὴν ἐκκλησιόβλα. Δὲν περίμενε πολὺ. Ἀκούστηκαν βήματα στὸ χαλικιόστρωτο μονοπάτι κι' ἔνας

τζέντλεμαν, ντυμένος κι' αυτός μ' ένα κοστούμι καρρέ και με κόκκινη γραβάτα, φάνηκε στο ψήλωμα.

—Δόξα σοι ο Θεός!.. είπα μέσα του ο Φαγάνας. Ήρθε επί τέλους ο 'Αγγλος μας.

Με την πρώτη ματιά, οι δυο άνθρωποι γνώρισαν ο ένας τον άλλο και πλησίασαν.

—«Όταν ξανανθίσουν οι πασχалиές», είπε ο Φαγάνας.

—«Θα φτιάσουμε ένα μπουκέτο».

—Οξφορντ Στρήτ 14.

—Νεύτ, όδός 'Ερλανζέ 19.

Αφού εξακριβώσαν ο ένας την ταυτότητα του άλλου μ' αυτές τις φράσεις, άρχισαν να συζητούν. Πρώτος ο Φαγάνας ρώτησε:

—Πώς πηγαίνουν οι έργασίες των 'Αγγλων συντρόφων μας;.. Έμεις εδώ έχουμε βάλει σ' ενέργεια μεγάλα σχέδια.

—Θα μπορούσατε επί τέλους, ρώτησε ο άγνωστος, να ρίξετε τον Ναπολέοντα και ν' ανακηρύξετε Δημοκρατία;

—Ίσως! απάντησε ο Φαγάνας, εάν οι σύντροφοί μας μ'άς βοηθήσουν, καθώς μ'άς υποσχέθηκαν.

Ο 'Αγγλος έβγαλε απ' την τσέπη του ένα χοντρό πακέτο.

—Οι σύντροφοί της 'Αγγλίας στέλνουν ένα εκατομμύριο στους Γάλλους καρμπονάρους για να ενισχυθή το ταμείο τους.

Ο Φαγάνας, χωρίς να κάμνη την παραμικρότερη κίνηση, χωρίς ν' απλώσει το χέρι προς το θησαυρό, έλαβε ένα ύφος περιφρονητικό.

—Ένα εκατομμύριο! είπε. Δε φτάνει ούτε για τα παρατήματα των έπαρχιών... Το Παρίσι μόνο χρειάζεται περισσότερα, αν εφαρμόσουν τα σχέδια, που σ'ας έλεγα πρό όλίγου.

Ο 'Αγγλος δεν απάντησε. Κοίταξε με προσοχή το Φαγάνα κι' απότομα ρώτησε:

—Ποιός είστε;

—Το ξέρετε, αφού σ'ας είπα το σύνθημα. Είμαι ο άπεσταλμένος του καρμπονάρου Δισδερή.

—Γιατί ο άρχηγός της έπιτροπής του Παρισιού δεν ήρθε ο ίδιος;

—Γιατί τον έπιτρεπει ή άστυνομία.

Η απάντηση αυτή δεν ικανοποίησε δλύτελα τον 'Αγγλο, που φαινόταν σ'α να είχε άμφιβολίες για την ταυτότητα του ανθρώπου που θα του έδινε τόσο χρήματα.

Βέβαια ο άνθρωπος αυτός ήξερε το σύνθημα, το κοστούμι του ήταν όμοιο με το δικό του. Μ' όλ' αυτά όμως ο 'Αγγλος συνομώτης είχε κάποια δυσπιστία.

—Σε ποιά έπιτροπή ανήκετε;ρώτησε.

—Στην άνωτάτη έπιτροπή του Παρισιού.

—Στην κεντρική διοίκηση λοιπόν;

—Ναι.

—Δείξτε μου το μετάλλιό σας.

Ο Φαγάνας δεν είχε προβλέψει τέτοιαν έρωτηση που, άλλωστε, δεν την είχαν προβλέψει ούτε τα χαρτιά του βασιλιά, ούτε κ'αν ήξερε πως τα μέλη της κεντρικής έπιτροπής έχουν μετάλλιο· γιατί, με κάποιο δισταγμό, που δεν έφευγε την προσοχή του 'Αγγλου, απάντησε:

—Δεν πήρα μαζί μου το μετάλλιό μου.

Ο 'Αγγλος πήρε σοβαρό ύφος:

—Σε μία άποστολή τόσο σπουδαία, το μετάλλιο ήταν άπαραίτητο... Μπορείτε τουλάχιστο να μου πείτε τί είναι χαρταμένο στην πισινή ύψη του μεταλλίου;

Ο κακούργος κατάλαβε την παγίδα και δοκίμασε να τ'α βγάλει πέρα με την τόλμη.

—Περιττό να σ'ας το πω, γιατί το ξέρετε και σεις καλά, όπως κι' εγώ. Άλλωστε, δεν ήρθαμε δω για να λέμε τέτοιες φλυαρίες. Η άστυνομία μ'ας παραμονεύει... Άς τελειώνουμε. Δόστε μου ό,τι έχετε να μου δώσετε για την έπιτροπή.

Μά ο 'Αγγλος κάθε άλλο είχε στο νου του, παρά να κάμνη τέτοιο πράγμα. Όπισθοχώρησε απότομα ένα βήμα κι' είπε:

—Είσαι ένας λωποδότης!

Κι' ένφ ο κακούργος έχωνε το χέρι στην τσέπη για να βγάλει το ρεβόλβερ του, ο 'Αγγλος τ'ον σταμάτησε λέγοντας:

—Αν ορροβόλησετε, οι φαραδες που είναι κει κάτω, κοντά στην ακτή, θα τρέξουν άμέσως δω πέρα.

Η άπειλή έφερε το αποτέλεσμα της.

Ο Φαγάνας σκέφθηκε ότι οι φαραδες δεν θάροδσαν να τρέξουν, μόλις άκουγαν τον ποροβολισμό, κι' άφησε το πιστόλι του, κοιτάζοντας μ' άπελπισία τον 'Αγγλο που έφευγε όπισθοχωρώντας, μαζί με το εκατομμύριο, που του έφευγε μέσ' απ' τα χέρια του!

Μόλις όμως πέρασε ή πρώτη έκπληξη, ο κακούργος ετοιμάστηκε να τρέξει πίσω απ' τον 'Αγγλο, όταν είδε ένα θέαμα περίεργο κι' άπροδόκητο.

Τη στιγμή που ο 'Αγγλος έφευγε απ' το χαλίκιστρωτο μονοπάτι που κατέβαινε στην ακτή, ένα δίχτυ πετάχτηκε με τέχνη από ένα δέντρο, που έγεννε προς το μονοπάτι, κι' ο φίλος μας βρέθηκε φυλακισμένος εκεί μέσα.

—Βοήθεια! φώναξε και κυλιόταν στο χώμα, μεπερδεμένος μέσα στους σπάγους χωρίς να μπορεί να βγί.

Μά ο Φρέδος, που είχε κάμει τ'ώραίο αυτό φάρμα, είχε κατεβή κιόλα απ' το δέντρο του κι' ο Φιδές έτρεχε μ' όλη τη γρηγοράδα που είχαν τα μακρύα του πόδια. Σε μία στιγμή, ο

άνθρωπος έφιμώθηκε και δεν μπορούσε πιά να φωνάξη βοήθεια.

—Α! έκαμε ο Φαγάνας πλησιάζοντας. Σ' έχουμε στο χέρι, δύσπιστο όποκείμενο!

—Χάρη στο μαθητή μου! φώναξε ο Φιδές. Αξίζει ό,τι πής το παιδί αυτό!.. Είδες φάρμα μία φορά;

Ο Φαγάνας, που δε συνείχιζε να κάμνη πολλά κοπιλήματα, αναγκάστηκε να παραδεχθή ότι το παιδί είχε δείξει μεγάλη έτοιμότητα και τέχνη. Όταν ήρθε κι' ο Γάτουλας, έβγαλαν το συνομώτη απ' το δίχτυ, αφού έννοείται, έρρόντισαν να του δέσουν χέρια και πόδια.

Ύστερα ο Φαγάνας πήρε το πακέτο με το εκατομμύριο· πήρε ακόμη και το πορτοφόλι του 'Αγγλου και, ίκανο ποιημένος, του είπε:

—Σύντροφε, τώρα που έξεπλήρωσες την άποστολή σου, δεν έχεις παρά να φύγεις.

Ο 'Αγγλος, που το φίμωτρο τ'ον εμπόδιζε να μιλήσει, κούνησε το κεφάλι καταφατικά.

—Θα φύγεις;

—Ναι, έκαμε ο αιχμάλωτος.

—Απόψε κι' όλα;

—Ναι.

Ο Φαγάνας σήκωσε τους ώμους.

—Άλλωστε, είπε, είναι το καλύτερο που έχετε να κάμετε. Την πάθατε... Τόσο το χειρότερο για σ'ας! Προτιμότερο να διατηρήσετε την έλευθερία σας, παρά να προσελκύσετε την προσοχή της άστυνομίας της Α. Μ. του Ναπολέοντα.

Το εκατομμύριο και τα χαρτιά είναι πάλι καλύτερα στα χέρια μας, παρά στα χέρια της άστυνομίας.

Δίχως άλλο, ο 'Αγγλος παραδέχτηκε πως ο κακούργος είχε δίκιο, γιατί έκαμε νόημα πως ήθελε να μιλήσει.

Ο Φιδές του έβγαλε το φίμωτρο, ένφ την ίδια στιγμή εστήριξε στον κρόταφό του το στόμιο ενός περιστρώφου. Ο 'Αγγλος άνάσανε βαθεία κι' ύστερα, μόλις μπόρεσε να μιλήσει, είπε:

—Νικήθηκα... Φιόγω... Σε μία ώρα θάμαι στο πέλαγος.

—Θαμνάκια! φώναξε ο Φιδές... Να ένας άνθρωπος, που μπορεί κανείς να συνενιγηθή μαζί του.

Μά ο 'Αγγλος είπε:

—Θα φύγω, μά μ' έναν όρο.

Ο Φαγάνας έβαλε τα γέλια.

—Όραιο! είπε, αυτός θα μ'ας βάλει τώρα όρους;

—Ναι, απάντησε ο συνομώτης. Σ'ας άφίνω το εκατομμύριο, που μου κλέψατε, δόστε μου όμως πίσω τα χαρτιά του πορτοφολιού μου. Δεν έχουν σημασία για σ'ας... Είναι ένα σχέδιο δολοφονίας του αυτοκράτορος.

Οι κακούργοι κοιτάχτηκαν, διστά-

ζοντας. Έτοιμαζόνταν να όποχωρήσουν στην παράκληση του 'Αγγλου, γιατί ό,τι τους έννοιαζε ήταν τα χρήματα κι' όχι τα πολιτικά μυστικά. Τότε όμως μπήκε στη μέση ο Φρέδος.

—Σύντροφοι, είπε, σ'ας ζητώ εγώ αυτά τα χαρτιά.

Ο Φιδές γύρισε ξαφνισμένος στο παιδί.

—«Ω! έκαμε κοροϊδευτικά, μήπως σκοπεύεις να γίνης πολιτικός»;

—Μπορεί! απάντησε ο Φρέδος... Άν νομίζετε πως έχω κι' εγώ ένα δικαίωμα για τη βοήθεια που σ'ας έδωσα σ' αυτή την έπιχείρηση, δόστε μου ό,τι σ'ας ζητώ.

Ο Φιδές έβγαλε τις φωνές:

—Τι ν' αυτά που λές! Άν έχης δικαίωμα; Μά βέβαια έχεις! Να τα πλιόχαρτά σου, μικρό μου, χάρισμά σου!

Κι' έδωσε στο μαθητή του το πορτοφόλι, χωρίς ο Φαγάνας κι' ο Γάτουλας να φέρουν την παραμικρή άντίρρηση.

Μόνο ο δυστυχισμένος ο 'Αγγλος δεν ίκανοποιήθηκε απ' αυτή τη λύση, μά δεν του ζήτησαν τη γνώμη του.

—Ότι για σένα, συνομώτη του γλυκού νερού, του είπε ο Φιδές ειρωνικά, θα σ'ε πάμε στο πλοίο σου και δε θα σ' αφήσουμε πριν μπηές μέσα.

—Εστω! άναστέναζε ο 'Αγγλος.

Ύστερ' από δυο ώρες, ένα μικρό ίστιοφόρο έφευγε μ' έννοιχό άνεμο για την 'Αγγλία. Στην πρόμνη του, στεκόταν ο 'Αγγλος καρμπονάρος, που είχε αποτύχει τόσο άγχημα στην άποστολή του.

Οι συμμορίτες της Μαύρης Μάσκας, που τ'ον είχαν συνοδεύσει, με πολλή φιλοφροσύνη, τ'ον άποχαιρέτοσαν από το μώλο με τα μαντήλια τους.

Όταν το πλοίο βγήκε πιά απ' το λιμάνι και χάθηκε στο πέλαγος, ο Φιδές δεν μπόρεσε να κρατήση τη χαρά του.

Άρχισε να χοροπηδά, ένφ οι φαραδες τ'ον κοιτάζαν μ' άπορία, και να μουρμουράει τραγουδιστά:

—Πάν τα φέμματα! Το εκατομμύριο είναι δικό μας! Ο Σράχτης τ'ον έχασε το θρόνο του!

Ύστερα άρπαξε το Φρέδο κι' αναγκάζοντάς τον να χορεύη μαζί του, έλεγε:

—Κι' όλ' αυτά χάρη στο μαθητή μου!

—Η αλήθεια είναι, είπε γελώντας ο Φρέδος, ότι, αν και πρώτη φορά έρριξα δίχτυ, όμως φάρεψα καλά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΙΑ'.

Ο μικρός βασιλιάς.

Είναι ή νύχτα της 25ης Μαΐου, ή νύχτα της έκλογής βασιλιά της Μαύρης Μάσκας.

Από διάφορες μυστηριώδεις εισόδους, οι συμμορίτες έχουν έρθει στις κατόικιες, π' οί άναγνώστες μας

τις γνώρισαν την ήμέρα που ώδηγήθηκε εκεί ο Φρέδος για να όρκισθή.

Για το έπίσημο της ήμέρας, ή σπηλιά είναι φωτισμένη από διακόσιες καίπλεον λάμπες, που ρίχνουν το φως τους στα γυαλιστερά κρανία και τα κόκκαλα των τοιχωμάτων.

Το βασιλικό τραπέζι είναι τοποθετημένο πάνω σε μία εξέδρα, όπου άνεδαίνει κανείς με κάμπος σκαλιά και όπου έχουν καθήσει ο Σράχτης, που διατηρεί ακόμη τόν τίτλο του βασιλιά, ο ύπαρχηγός του και δυο γραμματείς.

Ναι, ο Σράχτης είναι κει, διπλωμένος με τόν μακρό βσιλικό μανδύα και κρατώντας στο χέρι το στυλέτο, το έμβλημα της εξουσίας του. Είναι κει γεμάτος μεγαλείο και δύναμη, ο ίδιος ο βασιλιάς, που τ'ον είδαμε να παίρνει το μπάνιο του στ'ον όπόνομο του Σάλιν-Βαλερύ.

(Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

Ο ΧΩΡΙΣΜΟΣ

Έκείνο το βράδυ, και τα τρία παιδιά ήθελαν να κοιμηθούν κοντά στ'ον μπαμπά. Άλλοτε έκοιμάτο μόνον ο Εύγένιος. Ο Μάριος, ο πιο μεγαλύτερος έκοιμάτο στο κρεβάτι του, γιατί ήταν μεγάλος. Ο Χαρίλαος, ο μικρότερος, έκοιμάτο κοντά στη μαμά, γιατί ήταν μικρός. Και ο μωσίκος, ο Εύγένιος έκοιμάτο, κοντά στ'ον μπαμπά. Κάθε βράδυ, αν ο Μάριος και ο Χαρίλαος δεν πρόφθαναν να κοιμηθούν κι' άκουγαν τα παιγνίδια που έκαναν ο μπαμπάς και ο Εύγένιος, άρριχναν τα κρεβάτια του, κι' έτρεχαν να λάβουν μέρος και αυτοί. Έκείνο το βράδυ όμως χωρίς, ν'άκούσουν ούτε γέλια ούτε παιγνίδια, έπέμεναν και οι τρεις να κοιμηθούν κοντά στ'ον μπαμπά. Γιατί; Διότι αύριο θα έφευγε ο μπαμπάς μακριά, μακριά. Γιατί θα έφευγε ο μπαμπάς; Αυτό δεν μπορούσε να το καταλάβη το μυαλόλι των μικρών παιδιών του. Γιαυτό είναι εύτυχή τα μικρά παιδιά, γιατί έχουν μόνο καρδιά και όχι μυαλό και γιατί πολλά φαινόμενα της ζωής τους είναι άνεξήγητα.

Και τα ήθελε ο μπαμπάς και τα τρία παιδιά του κοντά του, γιατί αύριο θα έφευγε μακριά, μακριά. Πώς θα γίνη όμως αυτό το πράγμα, ή μάλλον αυτό το θαύμα, και τα τρία να είναι κοντά του; Καλά, τα δυο μπορούσαν να πλαγιάσουν το ένα από το ένα μέρος και το άλλο από το άλλο· αλλά το τρίτο; Και ποιά θα ήταν τρίτο; Καθένα ήθελε να είναι ή πρώτη ή δεύτερη, όχι όμως και τρίτο, να μην άκουμπάει στ'ον μπαμπά! Το πρόβλημα το έλυσε ο Εύγένιος. «Εγώ, μπαμπά, είπα, θα πλαγιάσω άπάνω σου και οι άλλοι στα πλάγια σου». Έτσι έγει-

νε. Ο Εύγένιος ξαπλώθηκε στο στήθος του μπαμπά, ο Μάριος στο δεξιά πλάι και ο Χαρίλαος στο άριστερό. Κι' έτσι ο μπαμπάς κατρώθηκε να κρατή στην άγκαλιά του και τα τρία παιδιά του.

Έννοείται ότι άμα κοιμήθηκαν, ο μπαμπάς τα έφερε το καθένα στη θέση του, χωρίς να καταλάβουν τίποτε. Τί σημαίνει όμως αυτό; Και ο μεγαλύτερος και ο μικρότερος κοιμήθηκαν με το γλυκό όνειρο ότι κοιμούνται κοντά στ'ον μπαμπά, που αύριο θα έφευγε μακριά, μακριά.

Την άλλην ήμέρα όλοι εξύπνησαν μελαγχολικοί. Θά έφευγε ο μπαμπάς!.. Όλα το έδειχναν τοότο, τα δακρυσμένα μάτια της μαμάς, ή βαλίτσα που ήταν έτοιμη... Μόνο οι περδικούλες, όπως έλεγε ο μπαμπάς τα δυο δίδυμα μικρά κοριτσάκια του, ήσαν εύτυχισμένες. Αδύες ούτε όταν ήρθε ο μπαμπάς τ'ον έχαιρέτησαν, ούτε όταν θα έφευγε θα τ'ον άποχαιρέτοσαν. Γι' αυτές όλος ο κόσμος ήταν ή μαμά. Όταν αυτή ήταν κοντά τους, ήταν χορητάτες, χαρούμενες και γελαστές. Όταν ή μαμά έλειπε, έστηναν ένα τέτοιο ντουέτο που και στο σπίτι της θείας Κατίνας να ήταν ή μαμά, τις άκουγε.

Η ώρα έπλησίαζε. Το σκληρό ρολόγι έδειχνε τις ώρες με την ίδια άδιαφορία που τις έδειχνε και χθές... Να και ο λούστρος για τη βαλίτσα... Άχ αυτοί οι λούστροι, όταν έρχονται να πάρουν τα πράγματα, μ'ας φαίνονται σαν νεκροθάφτες... Όλοι ξεκίνησαν για το σταθμό. Μόνο οι περδικούλες έμειναν στο σπίτι και κοιμούνται ήσυχα ήσυχα... Άχ, σκληρές περδικούλες, πότε θα σ'ας πονή και σ'ας, όταν θα φεύγη ο μπαμπάς!

Όλοι τώρα είναι στο σταθμό και μια έλπίδα έχουν, να έχη το τραίνο καθυστέρηση... Άλλά κι' αυτό το σκληρό ήρθε στην ώρα του... Ο μπαμπάς στη σκάλα του βαγονιού άποχαιρέτ'... Το τραίνο ξεκινά... φεύγει... Φαίνονται ακόμη ή μαμά, τα παιδιά, ή θεία Κατίνα... Χαιρετούν όλοι με τα μαντήλια. Η μαμά συχνά διακόπτει το χαιρετισμό και σκουπίζει τα μάτια της... Το τραίνο, γρήγορο τώρα πλέον, έστριψε σε μια καμπύλη... Όλοι έχάθηκαν από τα μάτια του μπαμπά.

..... «Όταν άκούη ο Χαρίλαος το τραίνο να σφυρίξη—έγραφε ή μαμά στ'ον μπαμπά—λέγει «θα το κοιτώσω, μαμά, το ταίνο» — «γιατί, παιδί μου;» το ρωτά. «Γιατί μ'ας πής το μπαμπά!»

Και βαντίζει με δάκρυα ή μαμά το γράμμα. Όταν το γράφη. Και βαντίζει με δάκρυα ο μπαμπάς το γράμμα, όταν το διαβάξη.

Π. Α. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΡΟΛΟΪ

— Γυρνάς τόσον καιρό και ποτέ δεν κοιμάσαι, σὲ κοιτῶ και θαρρῶ κουρασμένο πὼς θάσαι. Τίτι-τάκ, τίτι-τάκ, σὲ κοιτῶ και θαρρῶ κουρασμένο πὼς θάσαι.

Τόσα χρόνια πιστὸ μᾶς χτυποῦσες τὴν ὥρα, στάσου κι' ἓνα λεπτὸ γιὰ ξεκούραση τώρα. Τίτι-τάκ, τίτι-τάκ, στάσου κι' ἓνα λεπτὸ γιὰ ξεκούραση τώρα.

— Νά σταθῶ! Τότε πιά, πές μου, ποιὸς θὰ σημαίνει; πές μου, ποιὸς θὰ χτυπᾷ πὼς ἡ ὥρα διαβαίνει; Τίτι-τάκ, τίτι-τάκ, πές μου, ποιὸς θὰ χτυπᾷ πὼς ἡ ὥρα διαβαίνει;

Τὴ δουλειά μου ἀγαπῶ και στὸν τοίχο ἐδῶ πάνω. θὰ μετρῶ, θὰ χτυπῶ ὅσο πού νὰ πεθάνω. Τίτι-τάκ, τίτι-τάκ, θὰ γυρνῶ, θὰ χτυπῶ ὅσο πού νὰ πεθάνω.

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣ ΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΙ ΠΑΧΕΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

Ταχυδρομείο μου ἔφερε σήμε-
ρα ἓνα γράμμα καταπληκτικό. Ὁ φίλος μας Γάι-
ος Γράνκος μὸς παραγγέλλει νὰ νοθεύσω τοὺς...

παχέεις νὰ γίνουν καλά, γιατί τὸ πάχος, λέει, δὲν εἶναι παρὰ ἀρρώ-

στεια, ποὺ εὐκόλα πολεμᾶται και γι-
ατρεῖται! Ἐμμεσα λίγες στιγμὲς μᾶνοιχτό
στόμα. Ἐπειτὰ γέλασα ὅπως γελᾶτε
τώρα και σεις. Ἐπειτὰ ὅμως ἄρχισε
νὰ βλέπω μπροστά μου ὄλους αὐτοὺς
τοὺς μικροὺς μπουλούκους — γιὰ νὰ
μὴν πῶ ἱπποπόταμους, — κι' ὅλες τις
μπουλούκας ποὺ γνωρίζω, — τὰ δωδε-
κάχρονα ἀγόρια ποὺ εἶναι πιδ χοντρά
ἀπὸ ἄντρες, και τὰ δεκάχρονα κορί-
τσια ποὺ λὲς και τὰ φουσκώσαν σὺν
τόπια ἀπὸ καουτσούκ... Ἀλήθεια, τί
κωμικά ποὺ εἶναι τὰ κακόμοιρα! Τί
βαρειά, τί δυσκίνητα, τί ὀχληρὰ και
τί... πολυέσδα! Γιὰ μιὰ φορεσιά, θέ-
λουν τὸ διπλὸ τουλάχιστο ὕψος, και
γιὰ ἓνα ζευγάρι παπούτσια τὸ δι-
πλὸ πετσί. Κουράζονται γρήγορα και

θέλουν νὰ καθήσουν, δταν οἱ σύντρο-
φοι ἔχουν ὄρεξη ἀκόμα νὰ τρέθουν.
Ἰδρώνουν ὀλοένα και ξεφουσκῶν σὺν ἀτ-
μομηχανές. Δὲν χωροῦν νὰ περᾶσουν
ἀπὸ κει ποὺ περνοῦν τᾶλλα παιδιὰ.
Βουλιάζουν τὰ καθίσματα, τις πολυ-
θρόνες, τοὺς καναπέδες. Καὶ τρῶνε,
— ὦ θε μου, τί τρῶνε! οὔτε ὁ Γαργαν-
τούας!...

Ὡστε τὰ δυστυχισμένα αὐτὰ παιδιὰ
εἶναι ἄρρωστα; Κι' ἡ τόσο ἐνοχλητι-
κὴ ὑπερσαρκία τοὺς γιαιτρεῖται; Κι'
ἡ γιαιτρεία ἐξαρτᾶται μόνο ἀπὸ τὴ θέ-
λησή τους; — Ναι! ἀπαντᾷ ἀδίστακτα ὁ
Γάιος Γράνκος, ποὺ σπουδάζει, καθὼς
φαίνεται, γιαιτρός. Φτάνει, λέει, νὰ μὴν
τρῶνε ξόγκια, φωμιά, βοῦτρυα, νὰ κά-
νουν διαίτα, γυμναστικὴ και περίπατο
πολλὰς ὥρες τὴν ἡμέρα. — Δὲν εἶναι
παράλογο, Ἀλήθεια, ἡ τάση σὴν ὑ-
περσαρκία, σὸ πάχος, εἶναι κληρονο-
μικὴ και κάθε κληρονομικὸ δύσκολα
πολεμᾶται. Πάντα ὅμως με τὴ θέλη-
ση, με τὴν ἐπιμονή, τὸ κακὸ θὰ μπο-
ροῦσε τουλάχιστο νὰ περιορισθῇ. Ἀλλὰ
τὸ πιδ δύσκολο ἔς αὐτὸ τὸν κόσμο
εἶναι νὰ βρεθῇ ἡ ἀπαιτούμενη γιὰ κά-
θε πρᾶγμα θέληση κι' ἐπιμονή. Γι'
αὐτὸ μπορεί κανεὶς τὰ συμπεράνει, ὅτι
πολλὰ ἀπ' αὐτὰ νὰ χοντρά παιδιὰ, —
ὅπως δὲ κι' ἀπ' τοὺς χοντροὺς μεγάλους,
— εἶναι ἔτσι, γιατί δὲν θέλουν, ἀδια-
φοροῦν, βαρυνῶνται νὰ κάνουν ὅ,τι
πρέπει. Ἐρῶ τώρα μερικά, ποὺ μ'
ὀλη τὴ διαίτα ποὺ κάνουν, τὸ πάχος
τοὺς ἐπιμένει. Αὐτὰ θάνα ἀγιάτρευτα
Δὲν θὰ πῇ ὅμως πὼς εἶναι κι' ὅλα.

Και θυμοῦμαι μιὰ παλιὰ ἱστορία με
τὸν Αἰμίλιο Ζολᾶ, τὸ μεγάλο μυθιστο-
ριογράφου τῆς Γαλλίας. Νέος ἀκόμα,
ὁ Ζολᾶ ἦταν φοβερὰ παχὺς κι' ἐπά-
χαινε ἀπὸ μέρα σὲ μέρα. Αὐτὸ ἐνο-
χλοῦσε πολλὰ και τὸν ἴδιο και τοὺς ἄλ-
λους. Ἐναβράδου, πῆγε σὸ θέατρο κάπως
ἀργὰ και, γιὰ νὰ φθάσῃ σὴν θέση του,
ἀναγκάσθηκε νὰ ζουλήσῃ με τὴν κοι-
λάρα του ὄλους ὄσους καθόνταν σὸν
ἴδιο πάγκο. Στενοχωρέθηκε ὁ ἄνθρω-
πος γι' αὐτὴ τὴν ἐνόχληση ποὺ ἔδινε
καί, τὴ στιγμή ποὺ ἄραξε τέλος σὸ κα-
θισμά του, κατακόκκινος, ἰδρωμένος εἶπε:

— Ὄψ! τί κακὸ ποὺ εἶναι τὸ πάχος!
Τὸν ἄκουσε ἓνας κύριος δίπλα του,
ἀρκετὰ ἱσχνός, τὸν λυπήθηκε και τοῦ
εἶπε: — Κύριε Ζολᾶ, νὰ σὰς δώσω μιὰ
συμβουλή: Θέλετε νὰ δυνάτισε; Μὴν
πίνετε ποτὲ νερὸ!

— Ἔτσι;

— Ναι, ναί. Σὰς τὸ λέγω ἐκ πείρας.
Δοκιμάστε και θὰ ἰδῆτε.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὁ Ζολᾶ — κι'
εἶχε μεγάλη θέληση ὁ Ζολᾶ, — δὲν ἔβαλε
σὸ στόμα του νερὸ. Στὸ τραπέζι, τὸ
ποτήρι του τὸ εἶχε διαρκῶς ἀναποδο-
γυρισμένο. Καὶ σὲ λίγο καιρὸ, τὸ πᾶ-
χος του ὑποχώρησε σημαντικὰ Δὲν ἔ-

γινε βέβαια τσίρος, ἀλλὰ οὔτε κι' ὁ ἱπ-
ποπόταμος ποὺ κινδύνευε νὰ καταντήσῃ.

Τὸ νερὸ λοιπὸν ἔνα. Οἱ παχέεις δὲν
πρέπει νὰ παραπίνουν και, ἂν μπορούν,
καλύτερα νὰ μὴν πίνουν διόλου. Ἐ-
πειτα τὰ ζυμαρικά, τὰ μακαρόνια, οἱ
πάντες και οἱ... φωμοῦκλες. Ὅχι κα-
τάχρηζη ἀπ' αὐτὰ, οὔτε ἀπὸ ξόγκια
και βοῦτρυα. Νὰ ποφεύγουν δηλαδὴ τὰ
λιπαρὰ και τὰ μυελώδη. Καὶ νὰ κινῶν-
ται ὅσο γίνεται. Ἡ μόνη κατάχρηζη
ποὺ τοὺς ἐπιτρέπεται, εἶναι σὴν κί-
νηση, σὴν γυμναστικὴ, σὸν περίπατο.
Καὶ τέλος νὰ μὴν παρακοιμοῦνται, γιατί
«ὁ ὕπνος τρέφει τὸ παιδί», και φυσικὰ
ἓνα παιδί τόσο... καλοθρεμμένο, δὲν
ἔχει ἀνάγκη νὰ τραφῇ ἀκόμα με πο-
λὸν ὕπνο...

Ἀς βάλουν ὀλη τοὺς τὴ θέληση οἱ
παχέεις κι' ὄλοι τοὺς τὴν ἐπιμονή νὰ
τὰ κάνουν αὐτὰ ὅλα. Κι' ἂν τὸ κακὸ
τοὺς γιαιτρεῖται, θὰ γιαιτρευθῇ. Ἀν
πάλι εἶναι ἀγιάτρευτο, — γιατί εἴπαμε
πὼς εἶναι κάποτε, — θὰ φανῇ κι' αὐτὸ
και τότε πιά, ἀντὶ ἐπιμονῆς, ἂς κάνουν
ὕπνο... Τὸ βέβαιο εἶναι πὼς τὸ
ὑπερβολικὸ πάχος εἶναι δυσάρεστο,
ὀχληρὸ, ἀνθυγιεινὸ ἀκόμα, ἐπικινδυνό,
και ὅποιος ἔχει τάση, πρέπει νὰ τὴν
πολεμήσῃ. Προσοχὴ ὅμως νὰ μὴ φθά-
σῃ σὸ ἄλλο ἄκρο, γιατί ἐδῶ εἶναι ποὺ
ἐφαρμόζεται «τὸ μέτριον ἀρίστον».

Τὸ ἀνθρώπινο σῶμα πρέπει νὰ εἶναι
μέτριο: οὔτε πολὺ παχὺ, οὔτε πολὺ
ἱσχνό. Νὰ ἔχῃ δηλαδὴ ὅσο ὀλικὸ χρειά-
ζεται ἀπολύτως γιὰ τὴ λειτουργία του
πρῶτα και γιὰ τὴν ὡμορφία του κα-
τόπι. Τὸ λιγώτερο, ἢ τὸ περισσότερο,
βλάπτει και τὰ δύο. Κι' ὅπως οἱ
πολὺ παχέεις πρέπει νὰ κάνουν διαίτα
γιὰ νὰ λιγνέουν, ἔτσι κι' οἱ ἱσχνοί,
οἱ ἀδύνατοι, πρέπει νὰ τρῶνε καλά γιὰ
νὰ δυνάμυνουν. Ἀλλὰ και σὴν μιὰ
και σὴν ἄλλη περίπτωση, ἂς ἀποφεύ-
γουν τὰ γιαιτρικά και... τὰ γιαιτροσόφια.
Ἐρῶ μερικά χοντρά κορίτσια, ποὺ γιὰ
νὰ δυνάτισουν, πίνουν... ἔσδι! Ἀ, ὄχι,
αὐτὸ βλάπτει. Τὸ πολὺ-πολὺ μόνο σὸ
θυμὸ του μπορεί κανεὶς νὰ πῇ ἔσδι.
Ἀλλὰ τί βλέπω; Ὅριστε! ὁ Γάιος
Γράνκος μ' ἔκαμε σήμερα και γιαιτρό!
Ἀς σταθῶ ὡς ἐδῶ, παιδιὰ μου, μὴν
βρῶ κανένα μπελά. Δὲν πῆρα, ἔχετε,
ἀκόμη τὴν ἄδειά μου...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΡΗΤΑ

7

Γιὰ καλὸ πού κανεὶς
Χοῆμα ἂν δαπανήσῃς.
Μὴ διαρῶς πὼς χάνεις
Και μετανοήσῃς.
Συλλογίσου μόνο
Ποιὰ χαρὰ χαρίζεις
Ἐσάλλους, πού τὸν πόνο
τοὺς ἀνακουφίζεις.

CHEF

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

Μυθιστόρημα ὑπὸ ΑΥΓΟΥΣΤΑ ΛΑΤΟΥΣΗ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΒ'. (Συνέχεια)

— Ναι, και μᾶς κάνει και πλερώ-
νουμε τόσα ἄλλα, ἀποκρίθηκε ὁ Δου-
μποῦκ. πού πῆρε ἄσχημο ὕψος σὸ
ἄκουσμα τῆς Ἑταιρίας. Λοιπὸν, πό-
σα εἶναι;

— Μπορεῖς νὰ πληρώσῃς;

— Ἐξαρτᾶται εἶναι μεγάλος ὁ λο-
γαριασμός;

— Μπᾶ, οὔτε δυὸ ἀράδες.

— Καλά, μὰ τί γράφουν αὐτὲς οἱ
δυὸ ἀράδες;

— Νά, γράφουν πὼς «ὁ Δουμποῦκ
δὲν θ' ἀνακατευθῇ με τὴν ἀπεργία δυὸ
μέρες».

— Εἶναι πολλά. Πολὺ ἀκριδᾷ, γιαιτρέ.
Θι μοῦ κάμετε ἔκπτωση τὰ τρία τέ-
ταρτα τουλάχιστο.

— Αἱ ὄχι. Παραδέχομαι γιὰ
τὰ μισά, τέλος πάντων, γιατί
εἰσθε ὁ πρῶτος μου πελάτης.
Θὰ μείνετε ὅμως ὀλη τὴν ἡ-
μέρα χωρὶς νὰ τὸ κουνήσετε
ἀπ' ἐδῶ. Ἐχω τὸ λόγο σας:
Εἶναι σὺν νὰ ποῦμε πὼς τὸ
χέρι σας ἔχει γιαιτρευθῇ πρὶν
βγῆτε ἀπὸ ἐδῶ.

Ὁ Δουμποῦκ κίνησε τὸ
κεφάλι του και εἶπε, ἀποφα-
σιστικᾶ.

— Ἐχετε τὸ λόγο μου.

Τὸ κακὸ ὅμως εἶχε γίνει
πιά και κάτω, σὸ πηγάδι.

Οἱ ἀπεργοὶ εἶχαν κατορ-
θῶσι νὰ σβῶσουν τις φωτιὰς
τῶν καζανίων κι' ἔτσι οἱ μη-
χανές σταμάτησαν.

Ἀπεργία τώρα κατ' ἀνάγκη.

Ἡ Διονυσία ἔναγχυρίσε σὸ
πηγάδι γιατί δὲν ἤξερε ἂν γιὰ ὄλους
εἶχε σταματήσει ἡ δουλειά.

Βρῆκε τὴν Τρουσέτ σ' ἓναν ἐρεθι-
σιν ἀπερίγραπτο και ἀπελπισμένη ποὺ
δὲν ἔβρισκε τὸν Δουμποῦκ. Ὅταν εἶδε
τὴ Διονυσία νὰ ἔναγχυρίσῃ ἡσυχῇ και
ἀτάραχῇ, γίνηκε ἔξω φρενῶν, μολονότι
δὲν ἤξερε τί εἶχε κάμει. Πῆγε μπρο-
στά της και τῆς εἶπε τρίβοντας τὰ χέ-
ρια με χαρὰ:

— Δὲν ὑπάρχει φόβος νὰ λερῶσῃς
τὴν ποδιά σου σὸ καθαρίσμα σήμερα,
ἔννοια σου!

Ἡ Διονυσία ὅμως ἤθελε νὰ ἰδῇ με
τὰ μάτια της ἂν ὅλα εἶχαν σταματήσει
και ἔκανε ἓνα βῆμα κατὰ τὴ σάλα.

— Μὰ δὲν δουλεύουν σήμερα σοῦ
λέω! τῆς φώναξε ἀμέσως ἡ Τρουσέτ
πού, μαζὶ μᾶλλους, μῆκε μπροστά της
γιὰ νὰ τὴν ἐμποδίσῃ νὰ προχωρήσῃ.

— Οὔτε γιὰ τοὺς ἄλλους ἔχει δου-
λειά, οὔτε γιὰ τοὺς μισεροὺς! Τάκου;

— Ἀν δὲν ἔχῃ δουλειά ἐδῶ, ἔχει
ὅμως ἄλλου, ἀποκρίθηκε ἡ Διονυσία,
δείχνοντας κατὰ τὸ Λάνς με τὸ κε-
κεφάλι.

«Τὸ σπῖτι μας εἶναι πολὺ πιδ κοντὰ
σὸ πηγάδι τοῦ Κοντέ, παρὰ σὸ Κου-
ριέρ, εἶπε μόνη της, θὰ πάγω νὰ πιά-
σω δουλειά ἐκεῖ».

Κι' ἀποφεύγοντας νὰ κατευθῇ με
τοὺς ἀπεργούς, πῆρε τὸ δρόμο και γύ-
ρισε σὸ Λάνς.

Ὅσους ἀπαντοῦσε σὸ δρόμο, ὄλοι
ἦταν ταραχμένοι και μόνο γιὰ τὴν ἀ-
περγία μιλοῦσαν.

Ἐκείνη ὅμως δὲν ἄκουγε τίποτα,
προχωροῦσε ἴσια τὸ δρόμο της και
τράβηξε ἴσια σὸ πηγάδι, ὅπου δούλευε
και ὁ πατέρας της.

Ὅλα γύρω ἦσαν ἡσυχᾶ. Ποιὸς θὰ
στώλεγε, πὼς τρία χιλιόμετρα πιδ μα-
κρῶ, γύρω σ' ἓνα ὅμοιο ἀνθρακωρυ-

«Δὲν δουλεύουν σήμερα, σοῦ λέω!» (Σελ. 341, στ. α')

χείρ, οἱ ἐργάτες εἶχαν μάχη ἀναμε-
τῶν τους;

— Μόνο νὰ μὴν εἶναι σὸ γραφεῖο
ὁ κ. Μπεκκάρ, συλλογίζονταν. Γιατί θὰ
με ρωτήτῃ κι' αὐτὸς σὺν τὸ Μωρίς
και τί νὰ τοῦ πῶ; Στὸ ἔλτος τοῦ
Θεοῦ!

Μῆκε μέρα. Εὐτυχῶς. Μόνο δύο
ὀπάλληλοι ἦσαν ἐκεῖ. Εἶπε τὸ ὄνομά
της. Κι' ἐπειδὴ ὁ πατέρας της ἦταν
γνωστὸς και εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ καθα-
ρίστρα, τὴν πῆρα, ἡσυχῶς. Τῆς εἶπαν
μάλιστα πὼς μπορούσε νὰ πιάσῃ και
δουλειά τὴν ἴδια ὥρα.

Και ἡ Διονυσία, ὀλόχαρη ποὺ δὲν
ἔχασε οὔτε τὸν καιρὸ της, οὔτε τὸ ἡ-
μερομίσθι της, διέπερσε τὴν ἀλλή και
πῆγε ἴσια σὴν σάλα τοῦ καθαρίσματος.
Ἐκεῖ, τὸ γλυκὺ βλέμμα τῆς Λέας ποὺ
ἀντίκρουσε πρῶτο-πρῶτο, τὴν ἡσύχατε
ἀμέσως, τὴν ἔκαμε νὰ πᾶρῃ θάρρος
ἀνάμεσα σὲ τόσους ἄγνωστους, ἐστυχι-

σμένη αὐτὴ γιὰ τὴν ἀπόφασή της.
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΓ'.

Συντομολογία

Ὅταν ἡ Λέα εἶδε τὴ Διονυσία, τῆς
ἔστειλε ἀπὸ μακρὰ ἓνα φιλικὸ χαιρε-
τισμὸ. Ὁ ἐπιστάτης ποὺ τὸν εἶδε, ἐτο-
ποθέτησε τότε τὴ Διονυσία κατὰ της,
λέγοντας:

«Ἀπὸ γινωρίζεσθε, θὰ εἴτε καλό-
τερα μὰς!»

Ἡ Διονυσία τὸν εὐχαρίστησε και
ἄρχισε τὴ δουλειά.

— Τι εστυχία, νὰ σὲ ἐρῶ ἐδῶ, εἶπε ἡ
Λέα σοδρά. Ἐχω νὰ σοῦ πῶ. Ὅχι
ὅμως ἐδῶ. Τὸ μεσημέρι, δταν θὰ
τρῶμε.

— Θὰ μοῦ πῆς γιὰ τὴν ἀπεργία χω-
ρὶς ἄλλο, ρώτησε ἡ Διονυσία.

— Κάτι σοδρότερο, ἀλλὰ σιωπὴ
τώρα.

Τὸ μεσημέρι δταν τὰ δυὸ κορίτσια
ἀντάμωσαν σὴν τραπεζαρία, ἡ
Λέα εἶπε:

— Ἐρεῖς, θὰ γίνουν σπου-
δαῖα πράγματα.

— Ἀλήθεια;

— Γιὰ τοὺς Μπεκκάρ τώ-
ρ. Φαίνεται πὼς ὁ κ. Μπεκ-
κάρ ἀρνήθηκε τὴν αὔξησιν ποὺ
ζήτησαν οἱ ἐργάτες και γι'
αὐτὸ θὰ... θὰ τοῦ βάλουν δυ-
ναμίτη.

— Δυναμίτη; ποῦ; πὼς;
πότε;

— Αἱ! θὰ τὴν πάθῃ αὐτός.
Καὶ ἡ σικογένειά του.

— Μὰ ποῦ;

— Νά, σὸ σπῖτι του, ἀπόψε.
Καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ, λέγουν,
δὲ θὰ τοὺς ξεφύγῃ.

— Πές μου τὰ ὅλα, Λέα!
Σ' εὐχαριστῶ ποὺ με εἰδο-
ποιεῖς.

— Ἐγώ, ἔρεῖς, δὲν με
μέλλει καθόλου γιὰ τοὺς Μπεκκάρ. Ἀ-
φίνω ποὺ μπορούσε νὰ μᾶς ἀξήσῃ τὸ
ἡμερομίσθι. Μὰ λυποῦμαι τὴ Ζερμαίν.
Δὲν εἶναι κακιά και ὄλοι τὴν ὀγα-
ποῦν.

— Μὰ γύρισε ἀπὸ τὸ Παρίσι;

— Βεβαί. Καὶ οἱ ἀπεργοὶ τὸ ἐξ-
εργῶν. Γιὰ σε φῆς βράβυ με τὴν ξαδέλ-
φη της ποὺ εἶναι λίγο ἀδιάθετη, κου-
ρασμένη. Καὶ ἡ Κυρία Μπεκκάρ. Ἀ-
κόμη και ὁ γιός της, ὁ μηχανικός, θὰ
εἶναι ἐδῶ και κανεὶς ἀπόψε, γιατί εἶναι
Σάββατο.

— Λοιπὸν;

— Λοιπὸν, τὴν ὥρα τοῦ τραπέζιου,
τὸ βράδυ, θὰ τοὺς κάνουν... νὰ σπά-
σουν τὰ κεφάλια τους σὸ ταβάνι, ὅ-
πως λέγει ἡ Τρουσέτ. Καὶ ἔρεῖς, θὰ
φυλάγουν ὀλόγυρα ἀπὸ τὸ σπῖτι, γιὰ
νὰ βλέπουν ποιὸς βγαίνει και ποιὸς
μπαίνει.

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα δρ. 3 (ὁ ἐλάχιστος δρος). Πέραν τῶν 10 λέξ. 30 λεπ. ἡ λέξις, μὲ πᾶσα δὲ στοιχεῖα λεπ. 40 καὶ μὲ κεφαλαία λεπ. 50. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1,50

(KB' --- 1012)
Σπῆρο Κατηφόρη, εὐχριστῶς δέχομαι Στεῖλε. Δ)σιν σὺ καὶ ψευδώνυμο. Δ)σιν μου ἴδε KB' 1011.

Ὁνειρο τῆς Κύπρου
(KB' --- 1013)
Ἐλπιόπλεχτη Πορφύρα!!! Ἐυχαριστῶ γιὰ τὴν πρότασιν καὶ δημοσίαν. — Ὁνειρο τῆς Κύπρου
(KB' --- 1014)

Δοξαζόμεν Τσοῦλι (Κώστας Ράπτης) πάλι τὰ ἴδια. Στοιχηματίζομεν 25 δρχ. γιὰ κάθε ψευδώνυμο; Να μᾶς ἀφίσης ἡσύχους μὲ τὰς ἀνακριβεῖς σου ἀποκαλύψεις. Ἀπάντησε τάχιστα. ΜΕΓΑΣ ΑΓΓΩΣΤΟΣ ΓΑΓΓΟΣ ΓΡΑΚΧΟΣ

(KB' --- 1015)

Μυστηριώδη Ἰππία, μὴ τὰ λὲς τόσο τραγικά, διότι ὅλοι τώρα ξεθούρουν πῶς ὁ Σόρα Λεζινέβ εἶχε δίκαιον.

ΓΑΓΓΟΣ ΓΡΑΚΟΣ
(KB' --- 1016)

Α' ΔΙΑΓΩΝ. «ΘΑΛΑΣΣΟΤΑΡΑΧΗΣ»
Προκηρύσσω διαγωνισμόν καλλιτεχνικῶν κάρτ-ποστάλ. Βραβεῖα τέσσαρα. Α' Βραβεῖον: Τόμος Β' Περιοδῶν. Βραβεῖον Β': Τόμος Α' Περιοδῶν. Βραβεῖον Γ': Κακὸς Δρόμος, καὶ Βραβεῖον Δ': Κωμῳδία τοῦ Ἀριστοῦ καὶ ἑνα ταμίδιον Παιδ. Πνεύματος. Προθεσμία τρίμηνος. Δ)σις: Γεωρ. Ν. Οἰκονομοῦτσου, Μαθ. Γυμνασίον, Διά Θαλασσοταραχὴν, Κιάτον.

Βεατρίκη, Ἰνὲς καὶ Ξένη, τιμὴ μου θὰ τὸ θεωρήσω, ἐὰν ἐλαμβάνετε μέρος στὸ διαγωνισμό μου. — Θαλασσοταραχὴ
(KB' --- 1017)

Κ. Κ. Κ. Κ.
(KB' --- 1018)

Ἐγὼς, Ρίτα, εἰσαι πιὸ παλληκαροῦ ἀπ' τὸν Ἐπαναστάτη, ἀφοῦ βγάξεις καὶ μαχαίρια...

Ἀφαντήνης
(KB' --- 1019)

Ἐπαναστάτη, ἔστειλα μέσω Διαπλάσεως.

Μυστ. Ἀποκρυφιστῆς
(KB' --- 1020)

Φὸν Κολοκύθα, τὰ μυαλά σου καὶ μιὰ λύρα τὰ κατορθώματά σου θὰ γραφοῦν στὴν Ἱστορία! — Μυστ. Ἀποκρυφιστῆς
(KB' --- 1021)

ΤΕΛΕΣΙΓΡΑΦΑ

ΑΛΟΓΟΜΥΓΑΝ Ἐνταῦθα Ἐσοκέπασμα εἶδαμε καὶ στοιχηματίζομεν ὅσο σὰς γουστᾶρει (ἀπὸ μιὰ δεκάρα ὡς 10,000) ὅτι πέφτει ὅξω. Ἐτοίμασσε ὅμως ἀπάχικο ἐσοκέπασμα σ' ὅλη τὴν συμμορία πού ἀνακατεύεσαι.

ΑΝΙΚΗΤΟΥΣ (;) Ἐνταῦθα Στάλλο φύλ. Ρακόπουλε καὶ Σία, θὰ σοῦ κάνουμε ἡλιὰ τὴν ὕδρια.

«Π. Α. Σ.» Πειραιᾶ

Γρηγόρα καὶ σὺ θὰ πᾶς...
ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ

ΚΑΡΟΥΜΠΑΣ, ΚΑΡΚΑΛΕΤΣΟΣ
(KB' --- 1022)

Ακίλα, Ταγγό, ἀλήθεια μὲ μυστήκατε; Προσέξτε ὅμως νὰ μὴ μείνετε μὲ τῆ... μωροδιά!

Ἀράχνη

(KB' --- 1023)
Ἐπαναστάτη, ἐσὺ πού κάνεις τίς τόσο σπουδαῖες ἀνακαλύψεις, δὲν ἀνακαλύπτεις κ' ἐμῆς;

Μύγα, Ἀράχνη
(KB' --- 1024)

Βρὲ παιδιὰ, δὲν σὶς φαίνεται ὅτι ὁ Σύλλογος «Ἐλπίς» εἶναι λ. γο κοιμισμένος; Τὰ συγχαρητήριά μας εἰς τὸν Πρόεδρόν του.

Μύγα, Ἀράχνη
(KB' --- 1025)

ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ, πότε σπούδασες ψυχολογία; Συγχαρητήρια!

Κ. Κ. Κ. Κ.
(KB' --- 1017a)

ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚ. ΣΥΛΛΟΓ. «ΑΠΟΛΛΩΝ»
δρῦθη Σύλλογος ἐν Σπάρτῃ ὀνομασθεῖς «ΑΠΟΛΛΩΝ» ΣΚΟΠΟΙ: 1) Διάδοσις Διαπλάσεως. 2) Πόλεμος ἐναντίον «Μαύρης Μάσκας». ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ μέλη καὶ Ἀντιπρόσωποι. ΙΟΥΛΙ ΑΝΕ. ΦΡΕΔΕ καὶ ΣΥΜΜΑΧΟΙ σας ἐγγράφετε στὸν «ΑΠΟΛΛΩΝΑ». Ἐγγραφή δρ. 2, ἐξδομαδιαία εἰσφορά λεπ. 20 (ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΑΙ ΠΡΟΣΕΧΩΣ.) Δ)σις: Πρόεδρος: Ἀπόλλωνος Παριζέτ, Ρ. Γ. Σπάρτη.

Ὁ Πρόεδρος: ΠΑΡΙΖΕΤ
Ὁ Ταμίας: Ἀρχαῖος Σπαρτιάτης ΔΙΟΓΝΙΣΜΟΙ «ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ»
Προκηρύσσονται δύο διαγωνισμοί: 1) Σύνθεσις Διηγήματος. Θέμα: Ἀντὶ Ἐυεργέτης Ἐχθρός. 2) Γελοιογραφίῶν. Θέμα: Ἐκδρομὴ Προθεσμία μῆνας. Βραβεῖα τέσσαρα. Ἀνώτατον 25 δραχμῶν. ΕΜΠΡΟΣ ΠΑΙΔΙΑ!

(KB' --- 1027)

Πᾶν ἀλληλογραφεῖσα μὲ δποιονδήποτε Ρίτα

Μοναρχικὸί, βασιλόφρονες, τιτλοῦχοι, ἀπαντώντες στὸ KB' 993 Δημοψήφισμα, ψήφισατε τὸ μοναρχικὸν καὶ αὐτοκρατορικὸν ψευδώνυμον: ΤΣΑΡΟΣ

(KB' --- 1029)

ΠΙΦ - ΠΑΦ
ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΣΥΜΜΟΡΙΑ

(KB' --- 1030)

Ρίτα, ἀφοῦ εἰσαι ἔξυλην, ἀνακαλύψε με.

Συναχόμενος Γάτος
(KB' --- 1031)

Κεραυνοβόλε Ἰππότη, Μ. Μ. ἔστειλα: περιμένω δικὰ σου.

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΙΠΠΕΥΣ
(KB' --- 1032)

Αποτελέσματα Διαγωνισμοῦ μου: Α Βραβεῖον: Β. Καλδίνος (Ἰσότιμος: Ρίτα). Β Βραβεῖον: Καραμέλλας (Ἀστή). Γ Βραβεῖον: Ἀγγελάκης (Μαυρούκα). Ἐσ. εἰσαν 27. Λοιποὺς εὐχαριστῶ. — Τραγοῦδι τῆς Ἐνώσεως
(KB' --- 1033)

Κίρκη, τὸ Σπαθί τ. Κωνσταντίνου, δὲν τὸ γνώρισες στ' ἀprès-midi σου; Ἀλεξανδρινὴ εἶσαι; Χά, χά, χά! Ἡ ἀδελφοῦλα σου τὸ Μαρκάκι τί γίνεται; Ὁ Στάθης σου; Ὁ Κουκουβάγης σου, κάνει ἀκόμη καντάδες; Τῆς Ἡρώ τὰ μαλλιά μεγάλωσαν;

ΜΠΕΡΜΠΑΝΤΑΚΟΣ
(KB' --- 1034)

Χίλιες θερμὲς αὐχὲς γιὰ τὴ γιορτοῦλα σας, Μελαχρονί, Χάρυβδις καὶ Μαρίνα Ἰωαννίδου.

ΣΚΝΙΠΑ

[KB' --- 1034a]
Αἰγυπτιώτες, Αἰγυπτιώτισσες, διατὶ δὲν λαμβάνετε μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν μου; Δ)σις 682 ἄγγελίας. ΚΟΨ

(KB' --- 1034b)

ΠΑΝΟΔΙΕ, συγχαρητήρια γιὰ τὴν ἀνακάλυψιν μὴ φοβῆσαι, δὲν εἶμαι ὁ Ἀποστολόπουλος. Εἶμαι τό...

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΟΝΕΙΡΟ
(KB' --- 1035)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΣ»
ΑΠΟΤΕΛΕΣ. Α' ΠΟΙΗΤΙΚ. ΔΙΑΓΩΝ:

Σαῦτόν τὸ Διαγών. λάβαμε 43. Α' ΒΡΑΒΕΙΟ: ΑΡΗΣ.

Β' ΒΡΑΒΕΙΟ: ΑΜΑΡΑΝΤΟΣ, ΣΚΟΡΙΠΑ ΦΥΛΛΑ.

Γ' ΒΡΑΒΕΙΟ: ΚΑΛΑΜ. ΛΟΥΛΟΥΔΙ, ΔΟΞΑ ΜΑΤΩΜΕΝΗ, ΡΙΤΑ, ΑΦ. ΓΥΜΝΑΣΙΟΠΑΙΣ.

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: Σ. Ναουμίδης, Γ. Π. Σ. Φιλύρας, Βασιλεὺς Ἀδάμας, Ματωμ. Δαρνοκλάδο.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: Θέμος Μάσκας, Ἀγριο Κύμα, Ξεκουρδισμένος, Καρλότα, Χ. Μανσόλλας, Ἑλληνικό Ἰδανικό, Χλωμιασμένο Ἀγόρι, Μ. Ἰππότης.

ΕΥΦ. ΜΝΕΙΑ Ὅσοι ἄλλοι ἔστωσαν.

ΦΟΥΡΙΟΣ

Τὸ ΒΡΑΒ. ΘΕΛΩ ΝΑ ΣΒΥΣΩ... Ὁλοὺν τὰ σβῦσα στὴν ἀερογραφία, Νάκουσα τὰ φλοισβοῦ στὰ περσινὰ Κ' ἄρα πού φερνῶν τὰ γὰρ τὰ σουλιά, Τὸ κῆμα ἐπ' αὐτῶν στὴν ἀερογραφία Νάναί τὰ ὁλοστερὰ μου χάδια.

Μόνος στῆς νύχτας μὲ τὴ σιγαλιά Σ' ἐν ἀπ' τὰς τρεῖς γὰρ τὰ βράδια Νὰ σβῦσα σ' αὐτῶν τὴν ἀερογραφία Στῆς νύχτας μόνος μὲ τὴ σιγαλιά Τ' ἄστρα ὅπως σβῦσιν στὰ σκοτεινὰ

(Υπογραφή) ΑΡΗΣ

Παρακαλοῦμε νὰ μῆς συγχωρῶσιν ὅσοι ἀργοῦμε νὰ τοὺς ἀπαντήσω στὰ γράμματά τους, γιὰ τὴ γίνονται νέες ἀρχιχερσεῖς.

Ὁ Πρόεδρος ΡΟΔΟ

ΣΤΟ ΜΕΘΕΠΟΜΕΝΟ ὅλο τὸ νέο ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ μὲ τοὺς ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΥΣ.

(KB' --- 1047)

Κ. Κ. Κ. Κ.
(KB' --- 1036)

Νίτσα, Μπερμπαντάκο, Κίρκη, Ἡλιουπολίτες, ἐπιθυμῶ ἕνα Μ. Μ., μιὰ Κάρτ-ποστάλ. Δ)σις 683 ἄγγελίας. — ΚΟΥΚΛΙΤΣΑ

(KB' --- 1037)

Νύμφη τοῦ Δάσους, δὲν πιστεύω τόσο γεγῆγορα νὰ παρακάς τὸν λόγον σου. Πούναι τὰ Μ. Μ. σου; — Ὁνειρο τῆς Κύπρου.

(KB' --- 1038)

Αράχνη, Νεφέλη, Ξένη, Κίρκη, Ἐλβίρα, Λορελάτ, Μπερμπαντάκο, Ἀγριοκάταικο, Τσιγγάνα, Καρμελίτα, Ἰδεοανακί, Εκακαλέτσο, Ἀροκάρι, Κύννη, Ροκάτι, Θέλιμα, Μαρία Θ. Λοῖζου, Δανάη Χατζηγιάννου, Περσεφ. Θεοφίλου, Ἀταλάντη Χαντζηγιάννου, Ἀνταλλάσσομεν κάρτες, Μ. Μυστ. Δ)σις Νικόλ. Θεοδοσιάδην, Κερύνειαν Κύπρου.

Τραγοῦδι τῆς Ἐνώσεως
(KB' --- 1039)

Βιλλά: Ὁρ. Λαζαρίδης, Δοξασμ. Σουλιωτόπουλο: Γ. Ἀσπρίδης, Μοσχόμ. Παρισίαν: Ν. Λαζαρίδου. Ἀμάραντος, Τροβαδοῦρος: Ἱ. Τριαντάκης. — Ἰουλιανός, Ὑπερήφ. Ἐλατο. Μεσονύχτης.

(KB' --- 1040)

Ὁραία Ρόδος, θὰ περάσω ἀπὸ τὸ νησί σου μεταξὺ 14—24 7)βρίου. Γ' αὐτὸ θέλω μιὰ γνωριμία. Δέχεσθε ἀνταλλαγὴ Μ. Μ.;

Ὁνειρο τῆς Κύπρου
(KB' --- 1041)

Μαῦρε Ὁπλαρχηγέ, Ἐπαναστάτη, Ρίτα, τὸ δημοψήφισμα θὰ δείξῃ τό... βάρος τοῦ καθεμῖνου.

Τζέννη Μέρρης
(KB' --- 1042)

Μπερμπαντάκο, προδίδων ὀνόματά μας στὴ Ρίτα, παρέβης τὸν ὅρον σου. — Ἀκκίλας

(KB' --- 1043)

Πηδηγούλη, Βενέδικτε—Ματωμένη Ἀδέα, Νίτσα, πίνε οἱ σκούφοι σας. — Ἀκκίλας.

(KB' --- 1044)

Κίρκη, σ' ἄρεσε ὁ «Κόκκινος Βράχος»; ΚΟΨ

(KB' --- 1045)

Ιαβέρη, Μ. Μ. ἔστειλα: κάθε ἄλλο παρὰ ἀκαταδεῖα. Παρὸν γιὰ τὴν ἀεροπορία.

Σηρετυέλ.

(KB' --- 1017γ)

Κ. Κ. Κ. Κ.

(KB' --- 1045a)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΩΝ ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ «ΠΑΝΙΟΛΑΣ»

Α' Βραβεῖον: Γάτος Γράχκος. Β' Ρόδος. Λοιποὺς εὐχαριστῶ.

(KB' --- 1046)

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ Μ. ΜΥΣΤΙΚ. ΑΡΑΤΟΥ

Α' Βραβεῖον: Ἀφελὴς Γυμνασιόπαις. Β' Βραβεῖον: Μεγάλη Ἑλλάς. Πάντας λοιποὺς εὐχαριστῶ. — ΘΕΜΗΣ ΚΟΒΒΑΤΖΗΣ

(KB' --- 1047)

Ρίτα, μ' ἄρεσεις πολὺ ἀλληλογραφεῖσα μέσῳ Διαπλάσεως ἢ ἀπ' εὐθείας; Χρυσανθή.

(KB' --- 1048)

Ιωνικὴ Οὐρανέ, Κνώσσει, Κατεργαροῦλα. ἔστειλα. — Ρίτα, Σωτο, Ἰνώ, Μαυρούκα, Ἀσπροῦλα, Βεατρίκη, ἕνα σας τετραδίου Μ. Μυστικῶν θὰ μὲ γέμιζε ἀποχαράν. Περιμένω. Χρυσανθή

(KB' --- 1049)

Κίρκη, σὲ ξέρω. Ποῖα εἶμαι: ΚΟΥΚΛΙΤΣΑ

(KB' --- 1050)

ΣΥΛΛΟΓΗ «ΑΝΙΚΗΤΕ» ἀπὸ τὴν γελόαν ἀνακαλύψιν σας ἔχασα κάθε ἰδεάν πού εἶχα γιὰ σῖς.

ΑΛΟΓΟΜΥΓΑ, δὲν οὐ ἐνόμιζα τόσο ἀπλοϊκὴ ὥστε νὰ πιστέψῃς στὴν μύθοφά τοῦ Τζωρτζόγλου. Χά, χά, χά!

ΣΥΜΜΟΡΙΑ «ΑΣΣΟ ΚΑΡΟ», ἐξάπαντος θὰ σᾶς ἔστειλα μίαν δεσμὴν σκορὰ διὰ τὰς ἀνακαλύψεις σας, ἀλλὰ δυστυχῶς εἶναι ἐποχὴ ἐλλείψεως. Σας τὰ χρεωστῶ γιὰ ἄλλη φορὰ.

ΚΑΡΔΙΟΓΝΩΣΤΗΣ
(KB' --- 1053)

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Α' ΔΙΑΓ. ΒΡΑΒ: Μαῦρε. Ὁ πλαρχηγός. — Β' ΔΙΑΓ. ΒΡΑΒ: Τριανταφυλλένια. — Γ' ΔΙΑΓ. ΒΡΑΒ: Φάσμα.

Περιμένω διευθύνσεις βραβευθέντων καὶ εὐχαριστοῦμε ὅλους πού εἶχαν τὴν εὐγενὴ καλωσύνη νὰ μᾶς ἀπαντήσουν.

Ὁ Πρόεδρος. Γ. Κ. ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΙΔΗΣ